ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 19. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1948 р.

РІК ВИДАННЯ VIII

Мал. В. Литвиненка

КОМСОМОЛОВІ — З НАГОДИ ТРИДЦЯТИРІЧЧЯ

КОМСОМОЛІЯ МОЯ!

Дружні шаржі К. Агніта

Андрій МАЛИШКО

Тридцять літ спливає в світ
Комсомолу — мій привіт!
Що для нього побажаю? —
Молодого урожаю,
Щоб жита і ячмені
Колосились, наче дні,
Щоб пшениця мала зерна,
Щоб льони — як синь озерна,
Щоб на нашому дворі
Слалась пісня до зорі.
Щоб при кожній шахті й домні
Руки в нас були невтомні,
Бойові і загорілі,
Мускулясті, всеумілі,
В місті, в шахті і в артілі,
Комсомольські, молоді,
У поході і в труді;
Щоб ми знали все до точки,
Щоб сини родились, дочки,
Щоб нам слухать солов'я,
Щоб одна росла сім'я
І співуча, і могуча,
Ворогам страшна, як туча, —
Комсомолія моя...

Павло УСЕНКО

Від тебе зрієм і ростем
В труді і боротьбі,
Тому і книгу «КСМ»
Я присвятив тобі.
І перший вірш мій я тому
На суд тобі колись,
Як другу вірному свому,
Хвилюючись, поніс.

Платон ВОРОНЬКО

Там за Ламаншем, в Альбертхоллі —
Казав я містеру поволі,
Як гарно в нас у комсомолі,
Що в комсомолі кожен брат.
Але щось містер був не рад.
Я дуже рад,
Що він не рад,
Що він мені ні сват, ні брат.

ВИЗНАЧНІ МІСЦЯ

Якось іду я берегом річки Сули. Бачу: хлопчина, русявий такий, доріжку на щуку лагодить. Я його питаю:

— Скажи, будь ласка, рибалко, чи є у вас визначні місця?

Він подумав, подумав і каже:

— Є, от подивіться, — і показує на річку. — Он те місце, де воду крутить, зветься у нас «Чумак». Там колись чумак волів напував, а на ярмі висіла торба з хлібом. Виплив з води сом і як по-о-тягне за торбу, так і втягнув чумака у воду геть із волами.

— А інших, — кажу, — визначних місць немає?

— Є, — каже, — он там, де дві верби переплелись. Там — давно-давно, мене ще й на світі тоді не було, — орав дід під озимину і зачепився за дріт. Потягнув — не тягнеться. Покликав людей. Всі разом як см-иикнуть... Так лише загуло!

— І все?

— Загуло і все!

— Добре, — кажу, — а більше нічого немає?

Він ляснув себе долонею по засмаглому лобі:

— Ой, зовсім забув! Бачите дуб? Гілля, як бриль. Старі люди розповідають, що ще як цариця Катерина з броненосцем Потьомкіним їхали в Чорне море, то все село на той дуб вилізло дивитись, а один хлопець впав з самого верху і вбився.

— Добре, — кажу, — а веселішого нічого нема?

— Підіть до старих людей, може вони щось пам'ятають.

Пішов я у село. Бачу на колодках сидять діди. Розговорились.

— Розкажіть, будьте ласкаві, які у вашому селі визначні місця є?

Діди підкрутили вуса, закурили й кажуть:

— «Чумака» бачили?
— Бачив.
— І місце, де загуло?
— І місце.
— І дуба?
— І дуба.

— А панську купальню бачили?

— Панську? Як же вона у вас збереглася?

— А так і збереглася. Пана немає, а купальня є. Отам, де кладка тепер. Ми там пана в 1905 році скупали раз, а в 1917 році — вдруге. Тільки булькнуло.

— Цікаве місце. А ще що є визначного?

— Пам'ятник ліквідації куркуля, як класу.

— Пам'ятник?! — здивувався я. — Де ж він у вас? Все село обійшов, а пам'ятника не бачив.

— Погано дивилися, товаришу, — посміхнулися діди. — Бачите, он хата... Он-о, ліворуч вітродвигуна...

— Так то ж контора колгоспу!

— Для вас контора, а для нас пам'ятник. Там відбулися перші збори бідноти і середняків нашого села, які ухвалили створити колгосп.

— Ну, ще можете подивитись на комендантську осику. Наші партизани повісили на ній аж трьох німецьких комендантів. От, здається і всі наші визначні місця, — кажуть діди. — А втім, поспитайте у молодих, може вони щось знають.

Дивлюсь — іде дівчина в синій кофточці, у квітчастій хустині, з комсомольським значком на грудях. Іде й чобітками поблискує. Я до неї.

— Пробачте, — кажу, — що затримаю на хвилинку. Скажіть мені, будь ласка, чи є у вашому селі визначні місця, крім «чумака», місця, де загуло, дуба, панської купальні, пам'ятника ліквідації куркуля, як класу, та комендантської осики?

Вона зупинилась. Блакитні очі засяяли яскравими вогниками, а рожеве обличчя розпливлось у широкій посмішці.

— Є, — каже, — тільки в мене часу нема.

— Ой, голубонько, — благаю, — мені дуже хочеться поглянути на визначні місця, а то в мене неповне враження від вашого села залишилось!

— Ну, гаразд, — каже, — ходім. Покажу.

Вийшли в степ. При дорозі стоїть спалений німецький танк.

— Це? — запитую.

— Ні, — каже, — це гидота. Лише поля засмічує. — І показує на чисте поле.

— Ось воно — визначне місце.

Дивлюсь: поле, як поле. Виоране, заскороджене. Чисте. Помацав, — як пух.

— Спробувати на смак? — питаю. Сміється.

— Я, — каже, — бачу, що ви нічого не зрозуміли.

— Ні, — кажу, — ділянка, як ділянка.

— Правильно. А що виросло на ній?

— Що посіяли, те й виросло!

— От і ні! — каже, а сама так і сяє. — На цьому полі виріс наш перший Герой Соціалістичної Праці. Це найвизначніше місце в нашому селі... Цього року урожай на героїв ще вищий буде!

— А хто ж у вас перший герой? — питаю.

— А про це помовчимо! — посміхнулась, стукнула каблучками і пішла собі в степ.

— Бач яка! — подумав я і пішов вдоволений, що скоро в кожному селі як найвизначніші місця будуть показувати поля, де виросли прекрасні люди — Герої Соціалістичної Праці.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

Дружній шарж С. Самума

Молодість у нього в кожнім слові,
Бойова, щаслива, гомінка:
Впізнаєм і в сивому Діброві
Комсомольський жар Корнійчука.

ЛІБЕРАЛ-РАБОВЛАСНИК

Містер Діонне — фабрикант, ліберал і депутат канадського парламенту. Для роботи на своїй текстильній фабриці містер Діонне купив у Бізонії, в таборі для «переміщених осіб», 100 дівчат і доставив їх літаком у Канаду. Місцева прогресивна газета «Українські щоденні вісті» оповідає про умови, на яких містер Діонне придбав собі білих рабинь.

По контракту цей ліберал і депутат платить своїм рабиням так мало, що їм ледве вистачає на жалюгідне животіння. З цієї мізерної суми дівчата повинні повернути рабовласникові вартість перельоту з Бізонії до Канади і вартість купленого для них одягу.

Спеціальний пункт контракту передбачає заборону невільницям виходити заміж.

Що й казати: змінюються часи — змінюються й работоргівці. В старі часи у работоргівців була більш гуманна вдача: вони не вимагали від своїх рабинь платні за доставку на ринок невільників.

НА ЧОТИРЬОХ НОГАХ

В американській літературі зараз дуже модна тема уходу від дійсності, назад до первісного стану. Недавно в Америці вийшов збірник оповідань під назвою «Людина — в звіра». У цьому збірнику вміщено, наприклад, такі оповідання:

«Містер Сайкаліф» — листоноша, який перетворюється на дерево і саджає самого себе у власному садку.

«Пригоди професора Емметт». Герой цього оповідання втілився чи то в клопа, чи то в блоху. Стрибаючи й кусаючи людей, цей професор-комаха робить наукове відкриття, що і в образі комахи-паразита він не може врятувати людство.

«Король кішок» — про диригента, який обернувся на кота і диригує оркестром з допомогою власного хвоста.

Література сучасної Америки, як видно, все міцніше стає на всі чотири ноги.

„ДИВІТЬСЯ ТУТ, ДИВІТЬСЯ ТАМ...“

Серед шансонеток великою популярністю користуються грайливі куплети з приспівом:

«Дивіться тут, дивіться там,
Чи до вподоби все це вам?..»

Не так давно американська газета «Уорлд телеграм» почастувала своїх читачів дуже схожим шантанним сюжетом.

На першій сторінці, під кричущим заголовком: «Мета США — мир, а не війна» газета надрукувала уривки з промови секретаря морського департаменту Суллівана. Виступаючи в готелі Астор перед якимись «дружніми братами святого Патрика», Сулліван заявив, що США не переслідують ні военних, ні взагалі імперіалістичних цілей, які б загрожували російському народові.

Це, так би мовити, «дивіться тут».

На другій сторінці тієї ж газети під не менш кричущим заголовком опубліковано інший матеріал: «Американська повітряна база показує на Владивосток». Газета пише, що «США будують велику военно-повітряну базу в Місава, північній частині Тонщу, на відстані польоту винищувача до Владивостока».

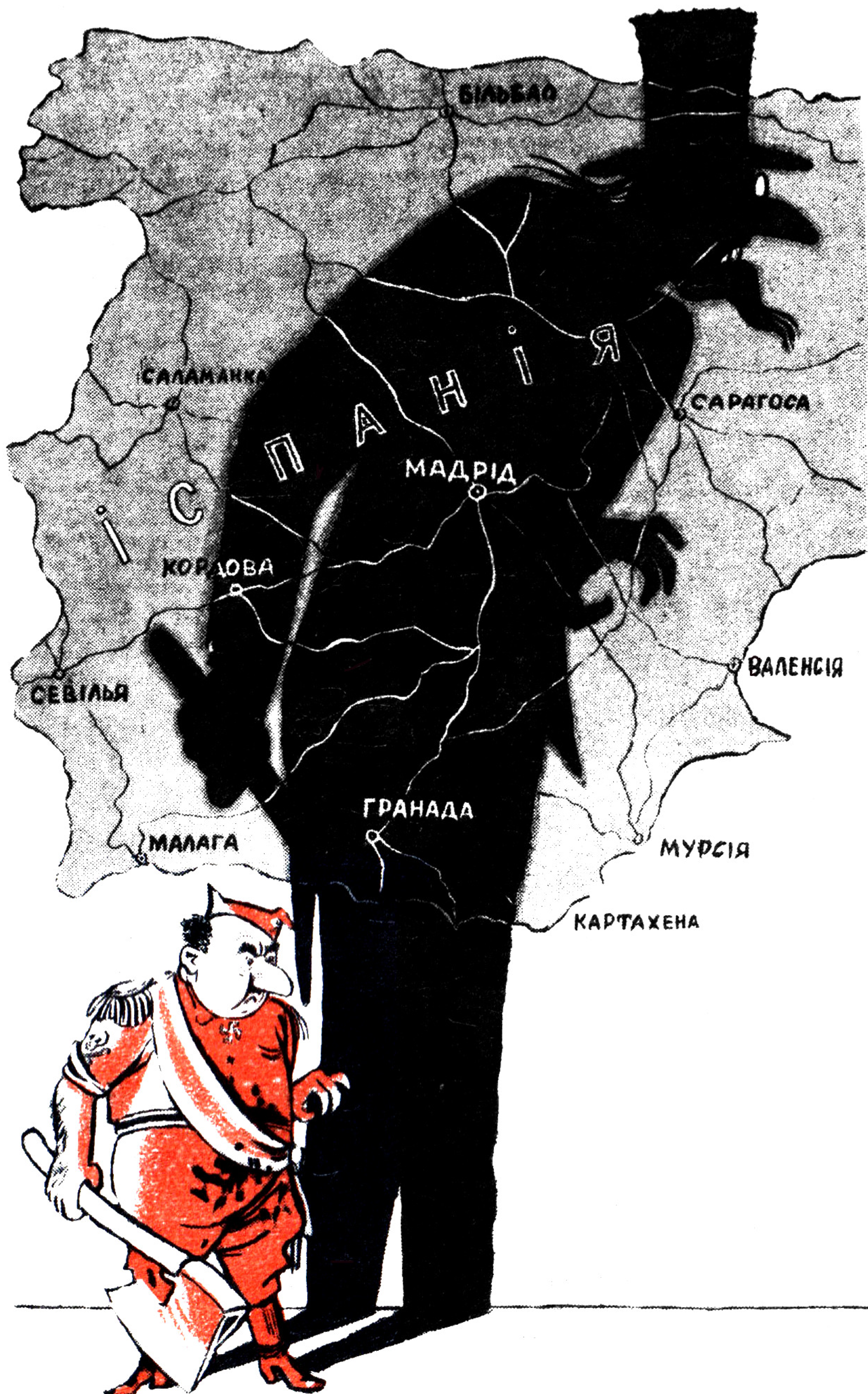
А це, так би мовити, «дивіться там».

Що ж, дивитимемось в обидва!

М. ЛІЗІНА.

ІСПАНІЯ В ІМЛІ...

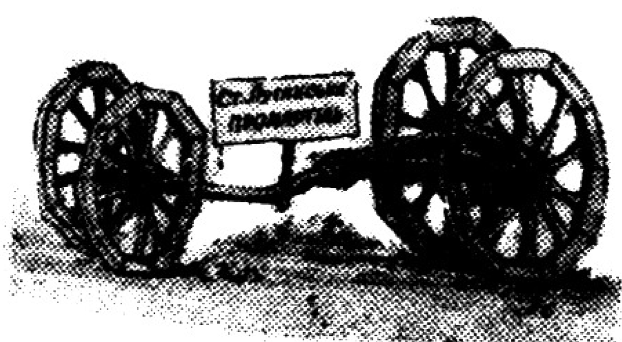
Мал. О. Козюренка

Маленький чоловічок, від якого падає велика тінь.

ВИСТАВКА ширжетреба

КВАДРАТУРА КОЛЕСА

Прийнято думати, що колесо обов'язково повинно бути круглим. Помилковість цього припущення довів голова Ст.-Луганської (Ворошиловградська область) промартілі «20 років РСЧА» тов. Єретик. Колеса возів, які випускає ця артіль, мають форму десятикутника. Чим більше всихає дерево, тим більш спрощується ця геометрична фігура, наближаючись до форми прямокутника.

Можна сподіватись, що на власних виробах тов. Єретик найближчим часом розв'яже проблему квадратури кола.

ТЕНДІТНА ЧЕРЕПИЦЯ

У м. Дубно, Ровенської області, директор райпромкомбінату тов. Власенко із запалом рекламує свою черепицю, як найкращий матеріал для дахів.

Покупців знайшлось чимало. Однак всі їхні спроби підняти черепицю на дах зазнають невдачі: вона сира і розсипається ще на землі.

Виходить, що одного запалу директорового для випалювання черепиці мало.

Не та температура!

НІЛОВСЬКІ ЦВЯХИ

Відгадайте, що зображено на цій фотографії?

Це — цвяхи. Принаймні, під такою назвою випускає цю «продукцію» Гельм'язівський промкомбінат (на Полтавщині), де директором тов. Нілов.

Цвяхи Гельм'язівського комбінату не мають вістря, і лише окремі з них мають головки.

Наш читач тов. Бульда ставить законне запитання:

— А чи мають голови ті, що випускають цю будівельну новинку на ринок?

Мал. В. Болдирева

— Чому Англія втручається в палестінські справи? Вона ж давно відмовилася від мандату на Палестіну.
— Так, але вона не відмовилася від Палестіни.

Ванда ВАСИЛЕВСЬКА.

ЦИВІЛІЗАТОРИ

В ОДНЕ місто приїхали зовсім непрохані численні представники однієї армії.

— Ми приїхали сюди, щоб стежити за порядком та вводити на цьому темному, нестямному континенті справжню культуру. І справжню свободу, якої тут не знають. І захищати права громадянина й людини, про які ніхто не дбає та які весь час порушують в усій Східній Європі.

Жителі міста дуже зраділи. Звичайно, їм страшенно захотілося взнати справжню культуру, і справжню свободу, і справжні права людини й громадянина.

Представники прибулої армії не дуже забарилися з практичними доказами. Як відомо, слова означають мало, практика означає набагато більше.

Вулицею міста, призначеного для введення справжньої культури, ішов старий чоловік з внучкою. Внучка була мила й гарненька, хоч ще не зовсім доросла. Вона дуже сподобалась носіям цивілізації.

В чому полягає право людини й громадянина? Звичайно, в тому, що можна робити все, що тобі заманеться. Дівчинку згвалтували, старика, який хотів її захистити, застрелили, щоб він не обмежував прав людини.

Представникам армії країни свободи й цивілізації захотілося поїхати коляскою. Такою собі звичайною коляскою із звичайним візником, оспіваним в деяких вальсах, які народилися саме в цьому місті.

Але візник виявився некультурним. Він зажадав за свою працю грошей. Люди в мундирах культурної країни вирішили навчити візника справжньої культури. Зрештою, не так візника, бо мертвих уже нічого навчити не можна, а інших жителів міста, щоб вони надалі позбулися некультурних звичок і не вимагали платні за свою працю. Труп візника мав бути щодо цього чудовим наочним посібником.

Представники культурної країни вирішили також навчити жителів міста справжніх культурних розваг, веселих і дотепних. Після гульні вони викинули з вікна будинку роздягнену догола жінку. Правда, як це кумедно? Це не те, що грати й співати сентиментальні вальсики. Оце й зветься справжньою розвагою.

Вони вирішили також навчити місто дотримувати чистоти. Раз у дансингу один з солдатів тієї ж таки армії зважився потанцювати. Більше він танцювати не буде — кілька ударів ножем в груди й живіт аж ніяк не сприяють танцям.

Місто здивувалось. Адже вбитий був одягнений в той самий, такий знайомий їм, мундир носіїв цивілізації.

Так, але... тут було маленьке але. Цей солдат був чорний, був негр, а жінка, яку він запросив до танцю, була біла. Тут представники армії країни цивілізації виявили свою справедливість і безсторонність. Солдат тієї самої армії, в тому самому мундирі, мусив умерти, бо він порушив... права білої людини, порушив їх, забувши, що закони справжньої свободи не залишилися за океаном, а привезені сюди, на континент.

Ці всі факти — хронікальні замітки з віденських газет, які були вміщені саме в той час, коли в Парижі, з трибуни Об'єднаних Націй лунали слова пана Маршалла про права людини й громадянина, про свободу, яку захищає лише Америка.

Хроніка віденських пригод, що коротко й виразно змальовує деякі вчинки американської армії у Відні, є чудовою переконливою ілюстрацією до цих слів пана Маршалла.

І тому пані Елеонора Рузвельт, яка виступила недавно в Парижі, цілком слушно зауважила, що деякі слова на Заході, незважаючи на однакове звучання, мають зовсім інше значення, ніж на Сході. Схід — це ми, Захід — це Нью-Йорк і Вашінгтон з усіма зонами їх впливу. До таких слів, на думку пані Рузвельт, належать, наприклад, демократія, свобода, права людини.

Справді, мабуть, ми дуже тупі й нетямущі, що досі ніяк не можемо зрозуміти, чому вбивство людей за те, що вони мають темний колір шкіри, зветься повагою до людини. Чому залежність права голосу від кількості доларів, які має виборець, зветься демократією. Чому взяття цілого народу в кліщі занадто вже добре відомої своєю діяльністю комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності зветься свободою.

Так, ми не вбиваємо людей за колір шкіри. Ми не викидаємо жінок з вікон. Ми не стріляємо в того, хто вимагає від нас платні за свою працю. Ми не вважаємо за нижчу расу народи, які розмовляють іншими мовами. І не будемо цього робити навіть за таку ціну, що нас визнають демократами і прихильниками свободи пан Маршалл і пані Елеонора.

ДОПОМОГА БЮРО ТЕХДОПОМОГИ

«Кальчикбуд» — це будівництво великої гідроспоруди в Маріуполі.

Бюро техдопомоги будівництву — це установа в м. Харкові, закликана допомагати будівництвам.

Недавно керівник Бюро техдопомоги тов. Могилевський вирішив, що настав нарешті час ощасливити своєю допомогою і «Кальчикбуд».

Сказано — зроблено. Днями тов. Могилевський сповістив маріупольських будівельників: вислав представника, за інструктаж по виробництву **дитячих качалок** виплачуйте по 64 карб. 50 коп. на день.

Дякуйте, товариші кальчикобудівці, Могилевському за технічну допомогу!

Адже ж це тільки початок. Могилевський ще «розкачається»... **К. ГЕРАСИМОВ.**

Дружній шарж
К. Агніта

«Мені вже 69 років, а я себе так молодо почуваю, що наче мені 18 літ, що — єй-бо! — наче я комсомолка».

(З виступу Героя Соціалістичної Праці Олени Семенівни Хобти на республіканській нараді передовиків сільського господарства).

ЕКСТРЕНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Перець доводить до відома районних організацій Улянівського району, Сумської області, що голова колгоспу ім. Будьонного тов. Терещенко переїхав на постійне мешкання до приміщення контори колгоспу, а контору перевів до хатичитальні. Водночас двох своїх підсвинків голова поставив на відгодівлю до колгоспної свиноферми, а корову перевів на утримання колгоспної МТФ.

Про подробиці впорядкування нової садиби голови можна довідатися в тих десятьох колгоспниць, які впорядковували її за колгоспні трудодні.

ЧЕМПІОН НАЙЛЕГШОЇ ВАГИ

Мал. Бе-Ша

— Дивись, такий легкий, а який тягар витискує.

ШУГАЙ, ЛАМАЙ!

Невідомо, що спонукало керівників Олексіївського району на Харківщині перенести свою столицю з Олексіївки до Лихачевого. Одні кажуть, що перебування райцентру в Олексіївці не давало можливості районові зайняти провідне місце в області, другі твердять, що в Олексіївці клімат шкідливий. Як там не є, а райцентр перебазовується.

Виконком райради в Лихачевому, інші організації ще в Олексіївці. Це, між іншим, вносить певне пожвавлення в життя району. Щоб одержати, наприклад, гроші в банку, клієнти спочатку забігають до фінвідділу в Лихачеве, а потім біжать п'ять кілометрів до Олексіївки в банк, і там уже, одхекавшись, одержують гроші.

Але це явище тимчасове. Скоро всі установи будуть перенесені в Лихачеве. Для них уже створюється там база. А створюють ту базу дуже просто. Директор Верхньобишкинської школи тов. Щетинін поїхав у Харків на сесію заочників. Поки він складав там іспити, голова виконкому райради тов. Будянський без усякої сесії вирішив долю школи. Він наказав перенести її за 24 години в Лихачеве.

— Ну, Шугай—давай! — скомандував голова завідуючому облкомунгоспом.

І Шугай, як шугонув, так тільки пилюка стовпом пішла. Школу розвалили, а матеріал перевезли в Лихачеве. Тепер там з нього будують... рундуки. Все ж таки база...

В такий спосіб з Олексіївки перенесено кілька установ разом із співробітниками, вікнами, дверима і стінами. На черзі банк, ощадкаса, Будинок культури тощо.

А й справді, — чого їм там лишатися? Переносити — так переносити. Шугай, ламай!

Макар ДУДА.

Є В СОБАКИ ХАТА

Керівник будинку обходив квартиру, визначаючи кімнати для нового жильця:

— Ця — для товариша Кузнецова. Ця — теж. І ця — теж.

Дійшовши до кухні, де поралися жінки, кинув:

— А ця — для Мерзавця.

Завідувач торгвідділу Київської міськради т. Кузнецов того ж дня зайняв виділені йому кімнати в будинку № 13 по вулиці Горького, а кухня загального користування того ж дня перейшла у вічне користування породистого цуцика т. Кузнецова — Мерзавця.

Завідувач торгвідділу міськради вже давно не завідувач, проте Мерзавець як був, так і залишився повноправним господарем кухні.

На кухню ніхто не має права завітати — Мерзавець загризе.

До водорозбірного крану і вбиральні теж ніхто не сміє підійти — загризе Кузнецов.

Товариші з виконкому Ленінської райради м. Києва, виженіть з кухні Мерзавця!

І. ЧУМАК.

І. ГАЙДАЄНКО

Ілюстрації В. БОЛДИРЄВА

В нетрях Америки

ВІЛЬНИЙ АМЕРИКАНЕЦЬ

В Тайм-сквері було пустельно. Ішов дрібний надокучливий дощ, і вітер гнав по алеях жовте листя. На лаві сидів одинокий худорлявий чоловік, в насунутому на очі капелюсі, з піднятим коміром мокрого піджака. Він тупо дивився на вогняні сині літери, які сповіщали останні новини з сьогоднішніх газет.

— Чи не буде у вас зайвої сигарети, сер? — запитав чоловік.

— Будь ласка!

Ми розговорились.

— Ви запитуєте, як я став безробітним? У нас це дуже просто. Рік тому мене викликав у контору керуючий заводом і сказав: «Ти, Теодор, хороший майстер, а ще краща людина, тебе люблять і поважають робітники»...

Чоловік замовк, запитливо подивився на мене, а потім продовжував:

«Нам треба просунути в правління профспілки майстра Брідса, — сказав мені керуючий. — Ти його знаєш. Він важка людина, але розумна і добра... Тобі повірять робітники... Ти повинен поговорити з ними... Ти давно працюєш у нас і... будеш ще довго працювати».

— Керуючий знову подивився мені в очі, обіцяюче і загрозливо, і налив мені бокал віскі. Я не п'ю, але заради доброї закуски випив і кінець кінцем, здається, дав згоду підмовити робітників голосувати за Брідса.

— Другого дня перед початком зборів мене знову добре почастували, і я виступив перед робітниками. Говорив я, мабуть, довго і нудно, і чим більше я говорив, тим більше мене розбирало випите віскі. Потім я, здається, сказав, що Брідс тварина і негідник з негідників, але, незважаючи на це, його треба просунути в правління спілки. Так треба! Так хоче господар нашого заводу! Так хоче наш шановний пан керуючий! Не дарма ж він мене уже два дні напуває і частує відмінними шпротами.

— Ефект був разючий. Зала гула, зала тріщала, зала хиталася. А Брідс провалився.

— Другого дня я вже був вільним... американським громадянином. Вільним від роботи, вільним від гарантій на існування — взагалі вільним.

МАВПА — ПОЛІТИК

Коло трамвайної зупинки грає шарманка. На ній танцює маленька макака, одягнута в турецький костюм. Господар шарманки, чоловік у рваному піджаці, запитує макаку:

— Хто загрожує Америці?

Мавпа тиче лапою в карту, показуючи на СРСР. І хто знає, чи макака повторює маячню американських газет, чи газети наслідують її. Мавпа знімає феску і простягає її до зівак, які стоять навкруги. Ніхто не дає й цента. Вистава продовжується.

— Хто хоче війни? — знову запитує господар шарманки.

Мавпа тиче лапою в обриси США.

У натовпі сміх.

Засмучений поганим заробітком господар помилився у виборі чергового запитання. Тепер він строго дивиться на мавпу. Побоюючись гніву свого боса, макака зриває з себе феску і простягає її до глядачів. «Цього разу правду сказала», — промовив хтось.

Центи летять у феску. Господар озирається, чи нема поблизу полісмена.

УЧЕНИЙ ШКУРОДЕР

Робітники порту показали мені газету, в якій була надрукована стаття професора-товарознавця — «Проблема людської шкіри». Професор пише:

«...Людство нашої планети завжди відчувало і відчуває недостаток в доброякісній промисловій шкірі. Цю проблему може вирішити лише масове застосування в шкіряному виробництві шкіри людини».

Далі товарознавець з запалом розповідає про переваги шкіри людини: «міцна, еластична, не пропускає води, легка для оброблення і фарбування».

Учений-шкуродер хвалиться, що він уже робив багаторазові досліди, які дали позитивні результати, і тому він закликає «розумних людей» відмовитись від «лжегуманних» традицій: — ховати померлих, не здираючи з них шкіри.

Ось до чого веде науку долар, — сказали робітники.

— Він здирав з нас шкуру в переносному значенні слова, тепер збирається здирати її в прямому розумінні.

МУКИ ХІЛЬТОНА

Молодий клерк Хільтон залицявся до доньки господаря пивного бару маленької Кенні. Вони мріяли про майбутнє, писали одне одному зворушливі листи, зітхали, — одним словом — любилися. Але щастя не вічне, тим більше — американське щастя.

Хільтон залишився без роботи і поїхав на південь. Він поневірявся, голодував, поки фортуна знов йому не посміхнулася. Хільтон влаштувався в Чікаго касиром авіаційної кампанії «Атлантик-лайн» і працював там десять років підряд.

Час розвіяв юнацькі мрії... Доживши до поважних років, Хільтон вирішив одружитися з дочкою поштового чиновника Жаннет. В бюро реєстрації одружень його запитали:

— Що вн варті?

У відповідь молодий показав довідку про те, що він володіє майном на 3 тисячі доларів і гарантією фірми, яка зобов'язувалась протягом трьох років тримати його на службі. З такими даними Хільтон мав право одружитись.

Але хто може сказати в Америці, що з ним трапиться через рік, коли він не знає, що буде з ним завтра?

Хільтон одружився, а через півроку його звільнили з роботи. Чарівна Жаннет так високо заносилась у своїх рожевих мріях, розраховуючи на прибутки Хільтона, і раптом — катастрофа...

Подружжя переїхало в Нью-Йорк. Тут Жаннет розшукала на 14-й стріт пані Берклі — даму, яка «влаштовує» красивих жінок. Берклі оцінила пікантність Жаннет і взяла її на службу.

Жаннет непогано влаштувалася. Вчора вона в пишному вбранні їздила на сімейний банкет, як підставна дружина старого фабриканта, сьогодні вона позує перед художником, а завтра розважатиме багатих гуляк.

Хільтон лютує, але він не в силі нічого зробити. Він вирішує розлучитись. В бюро реєстрації розлучень його вислухали і зажадали довідку про порушення його дружиною норм моральності. Таку довідку може дати лише поліція моральності. А для цього треба найняти шпика, який слідкував би за поведінкою дружини, і заплатити йому чималу суму доларів.

Як на гріх, в ці хвилини відчаю, Хільтону нагадали про дні юності. Його викликали до суду. Маленька Кенні, виходячи заміж за інспектора поліції, вирішила стягти з Хільтона трохи доларів. Вона подала на нього до суду. Суд висунув обвинувачення:

1. Розтрата дівочого часу.
2. Прив'ядання її краси.
3. Моральна образа.

Суддя стукнув дерев'яним молотком, і вирок суду став законом. Штраф 150 доларів.

Тільки долар може компенсувати розтрачений час і красу, лише гроші можуть затамувати біль моральної образи.

ДОЛАРИ, ДОЛАРИ...

Долар до хамства і неуцтва спростив звичаї американців.

...В кріслі тролейбуса сидить здоровань, а поруч стоїть бабуся. Він не поступиться їй місцем і йому не дорікатимуть: — він заплатив гроші, він господар місця.

...Дансинг. Джентльмен купує квитка. Йому показують альбом з фотографіями дівчат-партнерш. Джентльмену сподобалась Аллен, але вона вже продана на сьогоднішній вечір іншому компаньйону.

— Плачу вдвоє! — каже джентльмен.

— Тоді влаштуємо, — відповідає хазяйка.

Кожного дня в Америці виявляються все нові рекордсмени і чемпіони. Вчора один юнак, побившись об заклад, проскакав п'ять кілометрів на одній нозі. Він чемпіон — він виграв тридцять доларів. Сьогодні молода дівчина, поспорившн з подругою, випила двадцять ампул валеріанки. Дівчина — рекордсмен. Вона виграла десять доларів... і померла.

Танцюристка мюзик-холу Голлі Груберс втрачала популярність. Вона вирішила піти на все, щоб іще раз зробити собі гучну рекламу. Груберс виступила в студентському клубі. Вона танцювала... в костюмі Єви.

За порушення правил моральності поліція оштрафувала Голлі... на два безплатних концерти в тому ж вигляді для американських солдатів.

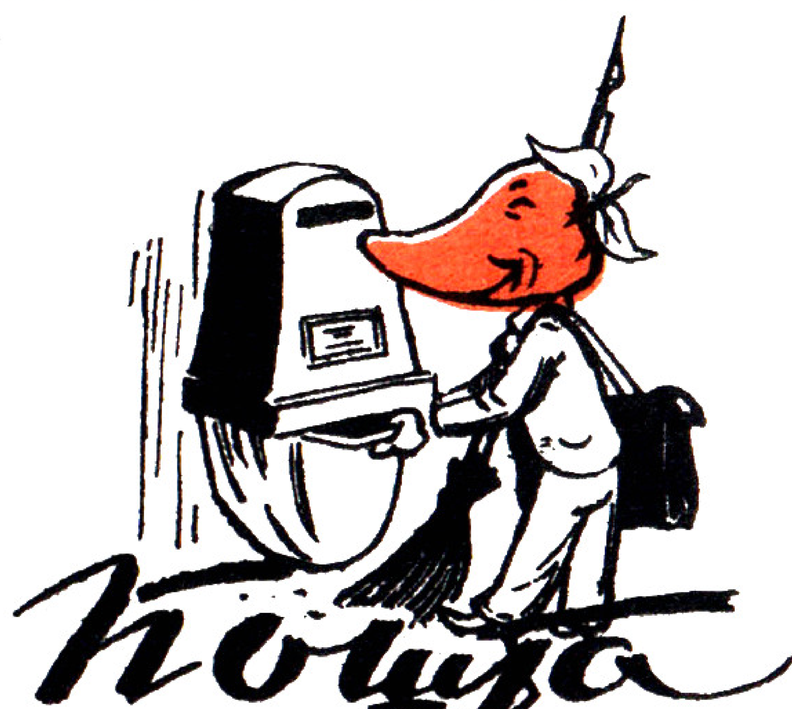
Голлі стала знаменитістю. Здобута безсоромністю популярність дала долари.

Мал. В. Гливенка

КІТ-ЗАГОТУВАЧ

— Чого це наш Васько зажурився?
— А йому, бачиш, мишоловка жодної миші не спіймала.

ДОРОГИЙ ПЕРЦЮ!

Про хату колгоспника Дармограя з артілі ім. Сталіна, Ружичанської сільради, можна сказати, що вона красна не пирогами, а папірцями. Почала вона обростати ними з 10 квітня 1944 року, коли виконком сільської Ради виніс таке рішення: «Хату, яку займає Дармограй І. О., потрібно йому звільнити і передати Мудрецькому К. П.»

Через два роки суд скасував незаконне рішення, та колгоспникові Дармограю хату не повернули. Справа поповнилася новими папірцями. Вже й прокурор взявся за діло, і облвиконком, та за цей час брат Мудрецького став головою виконкому райради, а братні почуття іноді бувають сильніші за закон. Хата, як була, так і залишилась за Мудрецьким.

М. ЛАЗАРЕНКО.

Кам'янець-Подільська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Пам'ятаєш, Козьма Прутков говорив: «...Дайте відпочити і фонтану». А от ми, мешканці Великого Фонтану в Одесі, не можемо культурно відпочити. Не можемо тому, що наш клуб з місяця в місяць частує нас однією і тією ж програмою: танці та дебоші п'яних хуліганів.

Просимо, Перче, нагадати товаришам із міськради, що крім Дерибасівської в Одесі є ще й Великий Фонтан. «Дайте відпочити і фонтану!».

В. СМОЛЯКОВ.

м. Одеса.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Якось одержали ми з Баранівського райпромкомбінату Житомирської області приємного листа. Директор комбінату т. Файнгольд люб'язно запрошував купувати у них меблі.

Зрадівши з такої нагоди, ми зразу ж переказали райпромкомбінатові гроші, сіли на машину і поїхали в Баранів. Приїхали, а Файнгольд і каже:

— Та які там у нас меблі?! Вважайте, що ми пожартували.

А потім, щоб заспокоїти нас, пообіцяв найближчим часом виготовити для нас столи і стільці.

Минув найближчий час, минув і найдальший час, минуло вже кілька місяців, а в нас, як кажуть, ні грошей, ні товару.

Дорого обійшовся нам жарт т. Файнгольда.

О. ГУМАНЮК.

м. Тернопіль,
Обласне управління сільського господарства.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Купив я недавно комплект конвертів і поштового паперу, які випускає київська фабрика «Жовтень».

Написавши листа, я вклав його в конверт і заклеїв. Доки дійшов до поштової скриньки, конверт розклеївся. Повернувся додому і замінив його іншим, а того знову іншим, і т. д.

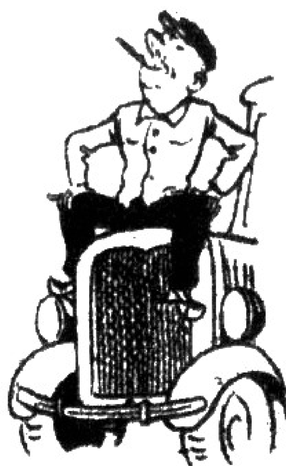
З усіх 25 конвертів ні один не вдалося заклеїти.

Погодься, дорогий Перче, що з випуском товарів ширвжитку на фабриці «Жовтень» справа явно не клеїться!

Т. СЕГАЛЬ.

м. Дніпропетровськ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

— Велике діло автомашина!

Ці слова часто повторює завідуючий Ротмистрівським райшляхвідділом Іван Хаврел, маючи на увазі тритонну автомашину шляхвідділу.

Але ця машина не робить ні великого, ні малого діла, бо Хаврел використовує її для власного зиску. І так він захопився цією діяльністю, що зовсім забув про службові обов'язки. Не дивно, що шляхами району не проїхати: на них ями, вибої, містки зруйновані. Важко було колгоспам возити цими шляхами зерно, а ще важче буде вивозити буряки.

Легше стане тоді, як керівники виконкому райради зсадять Хаврела з машини на землю.

Н. ДЕМ'ЯНЧУК.

Київська область.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До редакції надійшов лист про те, що керуючий Сатанівським відділенням держбанку Греков в корисних цілях порушив ухвалу уряду про грошову реформу. Після детального слідства справа була розглянута Кам'янець-Подільським обласним судом. Ф. П. Грекова засуджено до 5 років позбавлення волі з конфіскацією належного йому майна.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

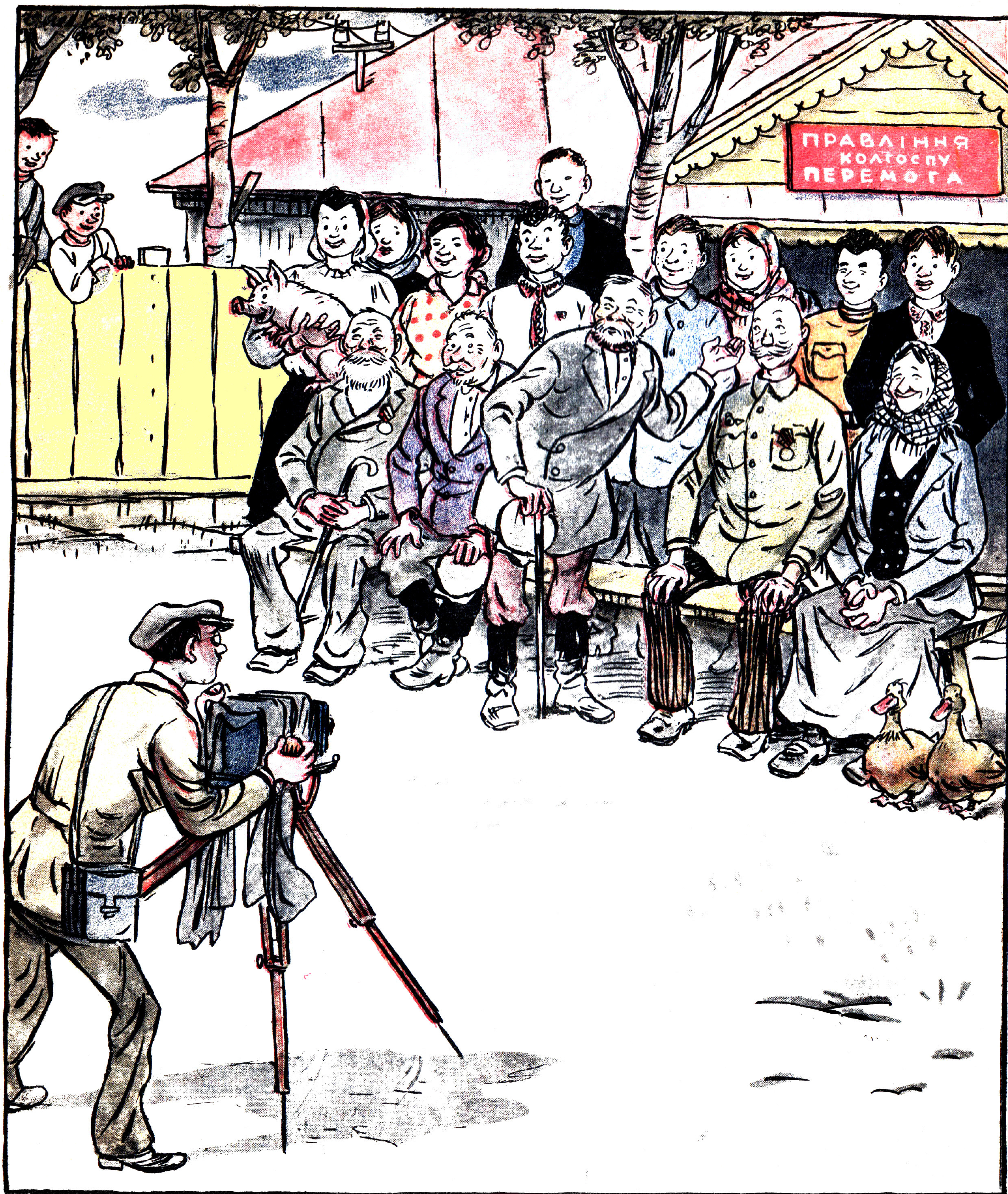
Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 19 (150) (на украинском языке). Підписано до друку 7. X. 1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 03414. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3238. Тираж 50.000 прим.

Мал. В. Гливенка

— Що ж ви, товаришу фотограф, комсомольців ззаду поставили? В нашому колгоспі вони завжди попереду.